

ДАНИЕЛА КОЛЕВА
ГРЕШКА

chitanka.info

Зимата съвсем побесня — разшета се безжалостно студена, с натрапчиво бяла хубост по омърлушените улички в града. И пак заваля дребав снежец.

На Коледа, късно вечерта, една закъсняла двойка оставяше нетрайни дири в скрипящия сняг. Студът ги гонеше към влажната стаичка, в която живееха от есента. Милен стискаше под мишница родопско одеало, дар от тъща му за празника.

Силва прекъсна равномерното хрупане на стъпките им:

— Мило, колко ли е студено у нас?

— Затоплили сме се от бързането и с това одеало имаме повече шансове да не студуваме — отвърна Милен, като погали замръзналата ѝ буза. Бяха стигнали, той понечи да пъкне ключа във входната врата, но тя се оказа отключена.

„Странно“ — помисли си той, — „старците от горните етажи педантично се ключат, уплашени от непрестанните кражби, а сега вратата зее. Сигурно е заради празника“ — и на свой ред остави отворено. Качиха деветте стъпала до площадката, на която две срещуположни врати разделяха надгаражните стаички за квартиранти.

Милен подаде одеалото на жена си:

— Ще мина през тоалетната преди да вляза.

Зловонният клозет, един за четири стаи, забутан в тясно и пълно с вехтории коридорче, съвсем към задния двор на блока, плашеше Силва. В тъмното, едва мъждукащата крушка, почерняла и облечена в паяжини, хвърляше зловещи отблясъци върху забравените боклуци наоколо. Нощем със страх минаваше през мрачния лабиринт от врати и теснотия до там и обратно.

Не можеха да си позволят по-нормална квартира, наемите не бяха по джоба им, а трябваше да издържат в тази воняща дупка поне до пролетта.

Силва отвори междинната врата и се запровира между складираните непотребни мебели към дъното на коридора, където беше тяхната стая. Отвори, влезе с обувки и побърза да включи печката, която и без това работеше само на един реотан. Вече беше свикнала са миризмата на влага и само полюбопитства докъде е стигнал мухълът, който необезпокояван пълзеше по стените.

Силва се ослуша. Неясни гласове и шум дохождаха от стълбището. Крайно време беше съпругът ѝ да се появи. Тя подаде

глава в коридорчето, когато междинната врата се трясна в стената. Попада мазилка. За миг видя Милен и някакви мъже, които го дърпаха. Чу виковете, видя пистолети опрени на тила му. Вратата се върна от обратно от удара и скри ужасяващата гледка.

Силва премаля, нещо силно я ръгна в слабините. Обезумяла и невярваща на очите си хукна към стълбището. След секунда дръпна вратата и за малко не припадна, когато светлината зад гърба ѝ затвърди уплахата. Мъжете рязко се обърнаха. Докато се усети, единият заби пистолет в челото ѝ:

— Ти коя си? — изръмжа той.

Младата жена се вцепени. Само гледаше любимия си залепен за стената, вдигнатите му ръце и пистолета на тила му.

— Коя си ти, ма? — смразяващо ѝ напомниха въпроса.

— Жена съм му! — малко се поокопити и кресна:

— Какво искате от него? Той нищо не е направил! — опита се да го защити тя.

— Я да млъкваш! — ревна заплашително единият и авторитетно размаха оръжие пред уплашеното ѝ лице.

Силва чак сега забеляза, че носят униформи с отличителни знаци. Бяха полицаи, а повече приличаха на наемни убийци, надъхани с омраза и подозрение към хората. Страхливите си непораснали душички съумяваха да потулят зад служебния наган. По-високото, русоляво ченге явно беше шефът на акцията. След като претърси Силва и разбра, че е безопасна, отпери гаден поглед към Милен. Сграбчи го за косата, заопъва назад, докато извивката на врата му стана болезнена и изляя в ухото му:

— Къде скри пистолета?

— Какъв пистолет? Нямам пистолет! — заоправдава се той.

— Обърни се бавно и не сваляй ръце — заповяда блюстителят на реда.

Милен се обърна, пак го изблъскаха до стената.

Вторият полицаи — слаб, смугъл и дребничък, на половина на ръста на заподозрения, беше стъпил на пръсти и балансираше с патлака, забит в невинното слепоочие.

Шефът пребърка Милен и го стисна за гърлото:

Накъде беше тръгнал, защо се скри като ни видя?

— Бях в тоалетната, после в тъмното видях насочено оръжие и затова се скрих.

Ченгето не обърна внимание на обяснението. Веднага нареди на дребния.

— Проверете задния вход и двора! — последният се подчини.

Силва трепереше, долната ѝ челюст тракаше отчетливо и видимо.

— Дайте си паспортите! — отсече ядно той.

Милен понечи да бръкне във вътрешния джоб на дебелото кожено яке, когато оня пак се усъмни и се нахвърли с патлака:

— Бавно с два пръста бръкни!

Силва му донесе своя. Дадоха му ги почти едновременно. Разгледа ги, ухили се самодоволно — подозрението най-сетне се удовлетвори:

— Хм, живеете тук незаконно, а?

Не му отговориха, Това, всъщност беше тяхното престъпление.

Дребничкият се върна:

— Чисто е — докладва той.

— Добре, да влизат с носилката. Качвам се с тях, ти пази тия.

Двама мъже в бели престилки изгледаха задържаните недружелюбно и последваха русия нагоре по етажите.

Силва едва устискаваше сълзите си. Милен я гледаше тревожно, без да може да я утеши. Стояха така без представа за време, дребният ходеше нервно около тях. Тропот от обувки изпъди тишината. На горната площадка се появи носилка с млад, едър мъж, който стенеше. На пуловера, в областта на гърдите, имаше малко червено петно. До носилката се буташе момиче и повтаряше:

— Простреля ха го, простреляха го!

Русият попита ранения и момичето, като сочеше Милен:

— Този ли беше? Познавате ли го?

И двамата отрекоха, преди да тръгнат към линейката.

Ченгето се подразни, че не успя светкавично да намери престъпника, а така пасваха на случая тези нелегални квартиранти. За да си върне осигуреното му от закона служебно достойнство, се озъби на Милен:

— Ще те проверя и само да открия нещо в досието ти, ще те намеря!

Само с унижения и заплахи можеше да контролира ситуацията, от която героизмът отдавна си бе тръгнал.

— Понякога стават и грешки... — смотолеви дребният преди да последва трагично нелепата процесия.

Пришпорено, разюздано и запенено унижението плющеше с камшици по уязвената Силва. Прислони се до рамото на мъжа си и тихичко заплака за него, за себе си, за всички по погрешка стъпкани хорица в този свят. Само уплахата не бързаше да си тръгне, мъкнеше се като дърта флърца през уморените ѝ сетива, докато накрая си намери място — легна между тях в студените завивки.

Милен се стараеше да я успокои:

— Недей, мило, нищо фатално не е станало!

Тя мълчеше и плачеше. Помилва разрошената му коса, която така безжалостно скубаха полицаите, притисна се до унизеното любимо тяло и поиска да заспи.

— Моля те, не се тормоси — беше последното, което тя долови преди да се отпусне в мрачен полусън...

От неспокойния унес я извади нещо лепкаво и топло, заедно с познатата болка в слабините. Помисли си че кошмарът продължава, но все пак провери. В тъмното не виждаше ръката си, но разпозна кръвта. Преви се — болката повтори удара.

Милен се размърда и потърси Силва, която се опитваше да се измъкне от леглото. Попипа мокрото петно, после скочи разтревожен. Тя едва се крепеше, трепереща и премаляла, в очакване на следващия напън...

...После я носиха някъде, премижа от насочена светлина, разпозна бели престилки, чу някакви непонятни думи — спекулум... екартьор...

...Щеше да бъде първата ѝ рожба...

Час по-късно, местният вестник събуди града с новината на първа страница:

„ЧЕТИРИМА НАХЛУХА С БУХАЛКИ В КЪЩАТА НА ДЛЪЖНИК.

СТОПАНИНЪТ ПРОСТРЕЛЯ ЕДИН ОТ НАПАДАТЕЛИТЕ“

...Раненият бил изнесен от тримата си приятели, които го качили в „Аудито“-то му и го оставили в дома му в град... Едва около два часа вчера пострадалият бил откаран в болницата от близките му. Простреляният е 23-годишният И.Н.Стефанов. Полицията е задържала и останалите трима нападатели, по случая е образувано следствено дело.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.